

V égzetjel 2. fejezet

Ariana, vas árnap 24 m ájus 2020 - 12:09:29

2.

Didergek a h óes ésben. M ég sosem fordult velem el Q ilyesmi, m ég azel Qtt sem, hogy az er Q fel éledt bennem, legal ábbis ameddig visszaemlékszem, sosem f áztam. El Qsz ör r á sem j öttem, mi a baj, annyira ismeretlen volt a jelens ég.

Ez m ég jobban elkeser ít. Felemelem a karom, a csukl ómon l év Q jelet b ámulom. N éha-n éha elj átszottam a gondolattal, hogy kimetszem a b Qr ömb Ql. Tal án akkor nem n ézn ének r ám ekkora undorral az emberek. Semmit sem k övettem el, m égis menek ülnek a k özelemb Ql. A nagymama szeme is elfelh Qs ödik, majd úgy fordul el t Qlem, mintha észre sem venne. F áj az elutas ít ás.

Egy pihe a vill ámhöz ér, ett Ql minden sejtemen v égigcik ázik a t qz. A v ízzel is mindig ugyan így j árok, eleinte a mosd ás k ész szenved ést jelentett, m íg hozz á nem szoktam. A b élyeg sem a vizet, sem a jeget nem t qrte.

Így gondoltam r á: mint egy billogra. Mintha valaki meg átkozott volna vele, mindent elvesz ítettem miatta, mik özben az égvil ágon semmit sem nyertem. Hiszen nem is ismertem a fi út, m ég a nev ét sem tudtam. Az óta sem bukkant fel ismét.

Beled Ql ök a h óba. Puha, de h qv ös, m áskor im ádn ám, de most eg ész testemben vacogok, a pill áim majd leragadnak, musz áj pihennem. Egy r égi dallamot d údolok, b ár nem értem, mi ért jutott egy által án eszembe. Csak ismétlem újra és újra, m íg az álom lassan elragad. T qzr Ql álmodom. Átjárja a testem, és b ár rettegek, m égsem menek ül ök, s Qt, szinte v árom, hogy meg érintsen. Amikor megt ört énik, nem f áj, nem éget, hanem meleg, puha kab átk ént takar be. Elmosolyodom. R ég éreztem ennyire biztons ágban magam, j ólesik, elpilledek a megkönyebb ül ést Ql.

Amikor kinyitom a szemem, m ég mindig a h óban fekszem, b ár m ár nem f ázom. A nap lassan felkel, a f énye sejtelmesen dereng a l át óhat áron. Vissza kellene osonnom, miel Qtt észreveszik, hogy elj öttem. M ár ha valaki r ám nyitja az ajt ót egy által án azon k ív ül, hogy ételt hozzon. Nem tudom, mit rem élnek. Eg ész életemben a V égzetr Ql mes éltek, a hatalm ár ól, az elszak íthatatlan kötel ékr Ql. Mit kellene tennem? Senki nem seg ít, nem ad ir ánymutat ást. Napról napra jobban érzem, hogy árny ékk á v álok, kih ql ök bel ül, mintha lassan j ég

bor ítan á be a sz ívet. Tess ék, megint didergek.

Visszas ét álok a szob ámba. Nehezen haladok, mintha a tagjaim is megfagytak volna. Megszabadulok az át ázott ruh áimtól, ügyesen elrejttem Qket, hogy ne legyenek szembe qn Qek, és le ül ök a kandalló el é. A pattogó fa ágakat figyelem, a t áncoló szikrákat. Varázslatos.

Nem tudom, honnan jön a gondolat, csak akkor kapcsolok, mit csin álok, amikor a kezem már a l ángok felett van. Ijedten kapom h átra, v árom a f ájdalmat, de semmi, még csak meg sem pörköl Qdött a b Qröm, ettől a felfedezéstől viszont megrettenek. Mégis mit örténik velem?

Újra a kandallóba nyúlok. A l áng t áncol az ujjaim körül, mintha j átszana velem, nem bírom meg állni a nevetést, ahogy átjár a csiklandós érzés. A csörömpöl és ragad ki a gondolataim körül, ami a h átam mögött jön. Anyám halálra váltan bámul rám, lábánál a reggelim romjai. Lebuktam.

Ezt hogy csin álod? szegezi nekem a kérdés. Mióta tart?

Most el Qszörfelelem Qszintén, h átha ezzel megmenthetem a helyzetet. Nézzük egymást, hosszú percekig, aztán anyám h átat fordít, az ajtóból szól csak vissza.

Küldetek fel mások reggelit.

Az ajtó hangosan csukódik, kis híján kiszakad a keretből, jelezve anyám indulatát. Elterülök a szőnyegen, figyelmem ismét a l ángokra irányul. Hívnak, szinte hallok a hangjukat: suttognak, ismeretlen nyelven, ismeretlen szavakat. Annyira szeretném érteni Qket &

Felriadok.

Azt sem tudom, mikor nyomott el az álom, de megint t qz vett körül, hozzám simult, beszélt hozzám. Álmomban értettem, de nem emlékeztem rá ébredés után, csak az érzés maradt meg. A szólítás.

Nyugtalanul ülök fel. Valami furcsa, nyüzsg Qer Q az ablak felé húz, muszáj kinézniem rajta. Azonnal megtalálom a tekintetemmel a feketébe burkolózó alakot a hegy oldalán, pedig rejt Qzik. Én viszont tudom, hol keressém.

Kapkodva öltözöm, és rohanok. Igyekszem ügyelni arra, hogy észrevétlen maradjak, de muszáj találoznom vele, nem t qnhet el megint a szemem el Ql.

Válaszokat akarok!

Egyből a t árgyra tér. Dühös rám, minden porcikámban érzem a haragját, bár az arca olyan semleges, akár egy maszk. Felhúzza a

köpenyét, az orrom elé tolja a karját. Gyönyörűhópihe ül a
bőrén, belefagyva, akár a jég. Meg kell érintenem, mert tényleg
olyan, mintha &

Hűvös, és kemény. Amikor legutoljára láttam, még csak
szétszaladtak a minta mentén az erek, de azóta formát öltöttek.
Légzetel állt ő.

Felemelem a saját csuklóm, és óvatosan, hogy ne ériünk
egymáshoz, az övém mellé teszem. Az elmúlt hónapokban a villám
köréteközébe rajzolódott, vörössel izzik folyamatosan, néha nem
értem, hogy nem perzseli meg a ruhámat.

Mia fene ez? Kérdezi döbbenten. Kiszárad a száma, amint
felemelem a fejem, hogy a szemébe nézhessek. Vörös, akár a
tűz &

Végzetjel felelem, de ettől mintha még idegesebb lenne.

A dádám ugyanezt mondta. Meg azt, hogy rejtsem el, mert az
életem műhat rajta. Azt viszont nem árulta el, miért, csak
felszívéódott.

A szemét nézem. Ahogy beszél, változik az árnyalat, mint a
lángnyelvek ténca.

Ne bámulj már!

Minden erőmre szükségem van, hogy elbírájam szakítani a
tekintetemet. Röviden összegzem neki, amit a végzetjelekről tudok.
Végig úgy hallgat, hogy közben azt látom rajta, QRültnek hisz.

Ez nevetséges! fakad ki a végén. Ti komolyan így
választotok párt? Egy életre? Egy rituáléval?

Miért, ti nem?

Fogalmam sincs, miért esnek annyira rosszul a szavai. Persze, Qis
elutasít. Úgy ténik, az igazi végzetem az, hogy örökre magányos
legyek.

Nem! Azzal éljük le az életünket, akivel akarjuk. A szerelem nem
elqreldöntött mágiá!

Ez szöveget üt a fejembe. A kifejezés, az ijedtség, amivel mondta.

Miért, szerinted milyen? Hogyan működik?

Erre nem válaszol. Behúzódik a szikla tövébe, elkapja a karom,
engem is magával ránt. Beszorít a fal és a saját teste közére,
beborít a köpenyével. Int, hogy hallgassak, de másra egyébként is
képtelen lennék. Megnyikkanni sem tudnék, mert az összes
érékem vele van tele: a szívverésével, a légzetével, a bőrre
illatával.

Valaki erre járkalavat be, de én nem bánom, bárki legyen is.
Ennyire közel még sosem kerültem senkihez, a családon és
Matteón kívül. De ez más, ez minden pontot átjár bennem.

Felpillantok rá, az arcát nézem, a vállára lobogó szempárt.
Érzem, ahogy az enyém felveszi a jégnek a kékes, holdsütötte
árnyalatát, még éppen csak nem fehér. Amikor a fiú befejezi a
környékpásztázását, visszafordul hozzám, és rögtön feltűnik
neki a változás.

Mi van a szemeddel?

Reagál a tiédre – válaszolom jégszi könnycsöppel. Zavartan
lép arrébb, ettől a varázsszerű szertefoszlik. Dideregni kezdek.

Fázol? A hangjában kétértelműség és lapul. Azt hittem, titeket nem
zavar a hideg.

Azelőtt nem is zavart. Most viszont takarókat hadálva alszom, a
kandalló mellett, és téged álmodom.

Nem tudom, van-e értelme megosztanom vele mindezt. Összevonja a
szemöldökét, még ül azonban nem mond semmit, csak felsóhajt,
és újra közelebb lép. Nem tudom, ez felajánlás-e, de tülkösön
vonz, visszabújok hozzá, egyből átmelegszen.

Jobb?

Sokkal.

Engem bámul. Tudom, érzem, bizsergek tőle. Kinyitom a szemem, bár
nem emlékszem, mikor csuktam be.

Sosem láttam még ilyen szemeket. Olyan, mint a tükör. Látnom
benne magam – szól meg. Fél. Ismerem a rettegését, a
bizonytalanságát. Óvatosan megkeresem az ujjait, összefűzöm az
enyémekkel. A csuklóinkon összeér a jel, hirtelen a levegő is kiszorul
a tüdőmből, mintha forgószél kapna fel, szédelnek. Aztán csend
lesz, újra érzem a lábam alatt a talajt, elönt a nyugalom. Egy hang
susog a fülemben, a nyelvet nem ismerem, mégis értem, mit akar
mondani.

A számat az övéhez érintem. A nevét sem tudom, de nem számít.
Nem csókol vissza, de nem is lök el. Valamit sutogok, a szemem pedig
tágra nyílik, még meglepettebbnek tűnik, mint az érintéstől. Elfogy
bőle, az ér, elönt a forró ág, mintha elevenen égnek, de nincs
hangom, amivel sikíthatnék. Elájulok.

Fájdalomra eszmélek. A csuklóm körülten sajog, izzik és fagy
egyszerre, nyöszörgve nyitom ki a szemem. Nehezen fókuszálok,
amikor azonban meglátom az ágyam felett álldogáló alakot, ijedtemben
majdnem leesek a másíkos oldalon.

Hogy kerültél ide? – kérdezem. Még sem próbálom elrejtani a
meglepettségem, de az ért halkan itok a hangomon. Hogyan jöttél
át a jégpajzson?

Összefonja a karj át a mellkasa el Qtt, a pillant ása neheztel Q, és amikor megszólal, mintha egy gyereknek magyar ázna.

Mondanám, hogy megolvastottam, de a pajzsotok vagy r émesen gyenge, vagy &

Vagy? s ürgetem, mire elfordítja a tekintetét. Zavarban van, talán.

Felismert. Átengedett, mintha ide tartoznék. Elmosolyodom. Felkelek, közelebb lépek hozzá, am ugyanannyit hárítál. Megtorpanok.

Hogyan tüntetted el a jelet legutóbb?

Megrázom a fejem, mert valóban nem tudom. Akkor sem tudtam, csak éreztem, ott üktettek a szavak, azt ígérték, könnyebb lesz. Egy kicsit igazuk volt, bár én hiányoltam, mert a hónapok során hoztam Qtt. Lassan jöttem csak rá, hogy ha akarom, én továbbra is látom, még most is elrejtve marad.

Te látod, nem igaz?

Bólint. Felhúzza a köpenyét, az egész helyzet annyira ismerős. Én is azonnal kiveszem a mintát, pedig tudom, hogy most számára láthatatlan. Már mozdul a kezem, amikor észbe kapok.

Szabad? kérdezem. Tétovázó bólint, a szeme köztben felizzik, és én nagyon jól tudom, hogy nem szándékosan csinálja. Nem képes elrejtetni Qzni el Qlem.

Megérintem az ujjaimmal a bórét. Forróan üktet az ér a csuklóján, mégis jéghideg a minta. Önkéntelenül húzom a számhoz, hogy megcsókoljam, de elrántja.

Mit mondasz?

Nem felelek, mert úgysem magyarázhatnám meg. Helyette megmutatom a saját csuklómat. Értetlenül rám pillant.

Nem látom.

Másra számítottam. Biztosra vettem, hogy Q képes látni.

Megragadom a kezét, hozzá érintem a jelhez az ujjait. Felnyög, a szemének izzása megváltozik. Most már látja.

Megkérdezem még egyszer: hogyan rejtetted el?

Nem tudom. Pszintén mondom, hogy fogalmam sincs.

Hm. Jó lenne, ha kitalálnád, hogyan lehet végleg eltörölni veti oda, miközben körbe-körbe mászkál a szobámban.

Felbosszantanak a szavai, bár én magam sem értem az okát.

Nem hinném, hogy lehetséges.

Valami megoldást kell keresnünk feleli, és visszafordul felém.

Megpróbáltam nem tudom ást venni róla, ha már úgysem látszik. Csakhogy bezavar a mágiába.

Bezavar? vonom össze a szemöldököm. Én nem

tapasztaltam semmi ilyesmit, legal ábbis ezt akarom mondani, amikor rájövök, hogy hazudnék. Hiszen nem éget meg a t qz.

Nálad is, ugye?

Bólintok. Ingerült s óhaj hagyja el az ajkát, majd ismét h átt fordít, a fal takarása bál b ámul kifelé az ablakon. Én csupán most jövök rá, hogy bajba kerülhetünk, ha valaki itt találja, Q viszont r ésen van. Bár ha ellenséges területen járnék, valószínűleg én sem feledném egy pillanatra sem az óvatosságot.

Ellenség. A szó megül a nyelvemen, rosszul érzem magam t Qle.

Évtizedek óta nem volt összet qz ésünk a t qzm águsokkal, de egyetlen jel elégnek bizonyult, hogy fellobbanjon az eltemetett indulat. Fel nem fogom, miért.

Hogyan nyilvánul meg? faggatom, de látszik rajta, hogy nem szívesen avat be. Pedig éppen ketten vagyunk, és másképp esélyünk sincs & semmire. Igazából semmire sem megyünk egymással élkül, ez az érzésem.

Ha éppen olyanja van, a t qz kékes lánggal ég, és hideg, akár a jég. Égetni éppen éget, de másképp magyarul az nem tül lelkesen. Látványosnak látványos, az biztos. Szerencsére hatásos is, különben már nem beszélgetnénk.

Miért nem?

Egy üldözés közepette nem éppen a legjobb, ha befuccsolnak a képeid és néz rám úgy, mintha nem feltételezne rólam sok eszt. Engem viszont nem ez érdekel.

Kik üldöznek?

Nem mindegy az neked?

Nem.

Megcsóválja a fejét, és még jobban az árnyékba húzódik. A szája elé teszi az ujját, majd az ajtom felé int, és a fülére mutat.

Én azonban tudom, hogy k és Q. A könyvespolchoz megyek, kinyitom a rejtekfolyosót. Remélem, hogy senkinek sem jut eszébe, hogy segítenék neki elqnni, mert akkor itt is valószínűleg fogják. Aztán nekem végem.

Megragadom a karját, miel Qtt elrohanna.

Mi a neved?

Elmosolyodik. Jól áll neki, jóképp és varázsolja a szemtelen vigyor.

Jobb, ha nem tudod.

Magamra hagy. Nincs időm arra, hogy számonkérjem, így gyorsan visszacsukom az ajtót, és kiülök az ablakba, mintha eddig is én lettem volna ott. Nem tül valószínűleg, hogy elhiszik, de jobb ötletem nincs, és addig is időt nyerek.

Közben egyfolytában azon jár az eszem, hogy mi ért nem árulta el a nevét &

Nem csalogdok, hamarosan hatalmas lendülettel nyílik az ajtó. Igyekszem úgy tenni, mint aki nem számított rá, ijedtemben az ablakba kapaszkodom, majdnem túljátszom, végül úgy kell visszahúzni a szobába. Nem kerül el a figyelmem, hogy a nagybátyám megörli a kezét, miután hozzám ért, mintha legalábbis fertőző lennék. Nevetséges, mégsem lesz tőle kicsit sem jó a kedvem.

Hol van?

Ki? Kérdezek vissza értetlenséget színlelve. Eltolnak az útból, felforgatják a szobám, dermedten nézem a tányérok és üket, mielőtt magamhoz térnék. A düh első priájózanságom. Még a porszemek is megfagynak a levegőben, egyetlen tárgyat sem tudnak innentől megmozdítani, ami az enyém. Anyám lép be épp az ajtón, döbbenten méreget. Én sem tudtam, hogy képes vagyok erre.

Mit csináltál?

Megvonom a vállam, és visszahelyezkedem az ablakba. Hiába hull a hó, tombol odakint a vihar, most nem fázom. Sőt, kifejezetten jól érzem magam, legszívesebben meztelenre vetkőzve vetődök ki az alattunk elterülő hókupacba. Vetkőzni ugyan nem vetkőzöm, de a mosoly szétterül az arcomon, mielőtt oldalra fordulnék. Hallom, ahogy anyám felsikolt, én viszont nevetek. Puhán landolok, a hó vastag takaróként ölel körbe, belesüppedek. Egy teljes pillanatra boldognak érzem magam.

Még akkor is ugyanott hever észek, amikor leérnek. A halk, szinte nesztelen léptek szerintem nem is hagynak nyomot a fehér égen. Nagyanyám megáll felettem, az arca megfeszítetlen. Régen megdörgölt volna, amiért vesélybe sodortam magam, aztán magához ölelné. Ha egy jel miatt nem szűnt volna meg szeretni.

Jól szórakozol?

Hosszú ideje elszórófelelem. A mosoly továbbra is az arcomon, mert igen, néhány percre teljesen szabadnak éreztem magam. A jeges szélben, a hideg hőpelyhek között.

Hallom, ahogy mások is az oldalajtóhoz érnek, de a nagyi int és ére senki nem jön ki. Nem is emlékszem, mikor váltottunk szót utoljára kettesben. Fogalmam sincs, van-e félénkválom. Eddig megértetek, talán most végleg elzavarnak.

Hogyan csináltad?

Mit? Sőt, hajtom lustán. Egy marokkal felfogok a hóból, golyóvá gyúrom, a tenyeremen tartom. Lassanként formát vált, álmodva figyelem, ahogy kicsi jégcsárkány válik ki belőle. Kisgyerekként csináltam ilyet utoljára, de az gyenge utáztat lett, és szinte azonnal

elolvadt. Most viszont olyan tömör és érdekes, mint a kék.

Hm.

Nagyanyám ennyit reagál, amikor felé nyújtom. Látom rajta a hezitálást, aztán viszont a szoborért nyúl, hogy megnézze, és én lepdöm meg a legjobban, hogy a szárány megmozdul, az ujjába harap. Nagyanyám felkiált, ezzel egyidőben felpattanok.

Nem én voltam! Esküdzöm halálra válltan. Eszembe sem jutott volna bántani.

Bámulunk egymásra a sötét Qsz élben, nézem, ahogy Qsz haja még inkább fehérbe vált a hőpelyhektől. A kezem azelött mozdul, hogy átgondolnám. Minden szeretetemet beleszóvóm a kendőbe, ami hamarosan a fejét borítja. Az anyaghoz kap, a szemében félelemmel vegyes elismerés játszik.

A dédnagyanyád ereje él benned szóval megvágul hosszú csend után. Érezned kell hozzá, hogy képes leégyhasználni. Már érthető Q, korábban miért tényleg úgy, mintha érte lennén.

Hátat fordít, visszamegy a házába, de mielőtt eltávozna a szemem elől, még visszafordul. Szomorúnak látom, pont olyan szomorúnak, mint a végzetből álom után.

A tényleg felolvasztja a jeget, majd egy idő után felemérszi mondja nagyon halkán. Sehol sem leszel biztonságban, Dorian. Senkitől. Eddig az ellenséges jel miatt haragudtak rád, ezután viszont irigyelni is fognak.

Ezzel magamra hagy. Ezúgy hangzott, mint félte, mintha valamit sugallni akarna vele, de mégis mit kellene tennem szerinte?

Menekülnöm? Hová? Miért? Ez az otthonom &

EI Qz Q

Következő Q